

Коломийський навчально-
науковий інститут
Прикарпатського
національного університету
імені Василя Стефаника

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ПЕДАГОГІКИ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ В КОНТЕКСТІ ОСВІТНЬОЇ РЕФОРМИ

**ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПРАЦЬ
ЗА МАТЕРІАЛАМИ МІЖНАРОДНОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ**

**30 Листопада 2017 р.
м. Коломия**

Міністерство освіти і науки України
Державний вищий навчальний заклад
«Прикарпатський національний університет
імені Василя Стефаника»
Коломийський навчально-науковий інститут

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ПЕДАГОГІКИ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ В КОНТЕКСТІ ОСВІТНЬОЇ РЕФОРМИ

Збірник наукових праць
за матеріалами Міжнародної науково-практичної конференції

30 листопада 2017
м. Коломия

Івано-Франківськ
«НАІР»
2017

УДК 372.4 :37.014.3

ББК 74.20

А 43

Актуальні проблеми педагогіки початкової школи в контексті освітньої реформи: зб. наукових праць учасників міжнародної науково-практичної конференції (м. Коломия, 30 листопада 2017 р.) / за заг. ред. Поясик О.І., Петрів О.П., Лаппо В.В. – Івано-Франківськ: НАІР, 2017. – 184 с.

ISBN 978-966-2716-99-3

Збірник містить матеріали учасників Міжнародної науково-практичної конференції «Актуальні проблеми педагогіки початкової школи в контексті освітньої реформи» (м. Коломия, 30 листопада 2017 р.). Видання розраховане на науковців, викладачів, аспірантів, вчителів, практичних психологів та студентів.

Редакційна колегія:

Поясик О. І. – кандидат педагогічних наук, доцент, завідувач кафедри педагогіки і психології Коломийського навчально-наукового інституту ДВНЗ «Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника»

Петрів О. П. – кандидат психологічних наук, доцент кафедри педагогіки і психології Коломийського навчально-наукового інституту ДВНЗ «Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника»

Лаппо В. В. – кандидат педагогічних наук, доцент кафедри педагогіки і психології Коломийського навчально-наукового інституту ДВНЗ «Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника»

Автори опублікованих матеріалів несуть повну відповідальність за підбір і точність наведених фактів, цитат та інших відомостей.

Рекомендовано до друку Вченою радою Коломийського навчально-наукового інституту ДВНЗ «Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника» (протокол № 3 від 23 листопада 2017 р.)

ISBN 978-966-2716-99-3

© Коломийський навчально-науковий інститут ДВНЗ «Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника», 2017р.

ЗМІСТ

ІСТОРИЧНІ, ФІЛОСОФСЬКІ ТА МЕТОДОЛОГІЧНІ ПИТАННЯ СУЧАСНОЇ ПЕДАГОГІКИ

Васильчук С.В. Теоретичні аспекти формування професійної компетентності студентів вищих навчальних закладів.....	5
Герасіна С.В., Костевська М.Р. Особливості прояву страхів смерті та лікарів у молодших школярів	8
Герелюк Н.І. Актуальні проблеми навчання і виховання у початковій школі	12
Додик Г.З. Взаємодія сім'ї та навчального закладу у формуванні розвитку особистості молодшого школяра.....	16
Єліна В.В. Формування культури вільного часу студентів в процесі клубної діяльності.....	19
Захарова Н.М. Формування загальнопізнавальних умінь – важлива основа розвитку інтелектуальної сфери молодших школярів	23
Зуєва Е.Н. Особенности профессиональных намерений учащихся 9-х классов на этапе предпрофильной подготовки	27
Кёр Л.С. Организация учебно-воспитательного процесса с учётом репрезентативной системы учащихся	31
Коцюбка Р.В. Развитие социального интеллекта детей как задания современного воспитателя.....	36
Кушнірук С.А. До проблеми розвитку категоріально-понятійного апарату педагогіки у спадщині українських просвітителів XIX ст.....	41
Лаппо В.В. Моделювання в початковій школі комфортного соціально-виховного середовища для дітей з різними стартовими можливостями.....	46
Литвиненко О.Г. Соціальна активність особистості: стратегії пошуку	50
Максимович Л.Р. Партнерська взаємодія викладача і студентів : теоретичний аспект.....	54
Мельник В.Г. Стимулювання позитивних емоцій, почуттів та уявлень на уроках у початковій школі	56
Микитюк Г.Ю. Молодший школяр як суб'єкт навчальної діяльності	64
Озимовська А.В. Історичні передумови формування музичної педагогіки на Поділлі.....	69
Олексюк М.В. Художньо-аналітичне мислення майбутніх учителів музичного мистецтва як важливий чинник їхньої успішності	73
Ольшевская Л.А. Организация образовательного процесса в вузе на основе интерактивного обучения.....	76
Павлюк Б.В. Компоненти проектної компетентності майбутніх учителів початкової школи	80
Стадник С.С. Творчий проект у системі уроків	84

СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТКУ ОСОБИСТОСТІ МОЛОДШОГО ШКОЛЯРА

Бойко А.Е. Творче самовираження молодших школярів в контексті нової освітньої реформи	88
--	----

Журавльова Л.С. Особливості мовленнєвого розвитку молодших школярів: психолого-педагогічний аспект	90
Карпуть О.С. Здоров'язбережувальні технології виховання молодших школярів України	96
Kowalski Jan. Rola szkoły w rozwoju osobowości, światopoglądu, filozofii życia i aspiracji ucznia.	99
Несторук О.Б. Розвиток соціальної компетентності молодших школярів засобами інтерактивного навчання.....	103
Петрів О.П. Психологічні засади вивчення теоретичних аспектів розумової працездатності молодших школярів	107
Печка Л.С. Динаміка виховання цінносного ставлення до власного здоров'я дітей 6-7 року життя.....	111
Підгурська В.П. Патріотичне виховання у початковій школі	116
Плекан Т.М. Комунікативний підхід до вивчення англійської мови в школі. The communicative approach to English language teaching.....	120
Пономарьова О.Ю. Критеріальний апарат дослідження толерантності особистості	124
Ревуцька І.В. Теоретичний аналіз психосоматичних розладів у дітей молодшого шкільного віку та вплив негативних психічних станів на їх виникнення.....	128
Романишин Р.Я. Інтерпретація поняття "цифра" через призму семіотики	133
Савчук М.Б. Перше перехрестя: сьогодні дошкільнята, а завтра – школярі ..	139
Сагач О.М. Концептуальні засади неперервної освіти у світовій науковій думці.....	143
Тернопільська В.І. Виховання соціально-комунікативної культури учнів початкової школи у позаурочній діяльності.....	146
Чепіль М.В. Мотивація молодших школярів до занять фізичною культурою	150
Шевченко Ю.М. Духовно-моральний розвиток особистості в освітньому процесі початкової школи	153
Шульга Ю.С. Генеза недільних шкіл в українських землях російської імперії	157
Юркова Т.Ф. Визначення шляхів формування у молодших школярів екологічних цінностей	160

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ІНКЛЮЗІЇ В УМОВАХ РЕФОРМУВАННЯ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ

Gyulamiryan J.H., Yenokyan T.V. ASPU after Kh. Abovyan The issues of inclusion of children with special educational needs in Primary School.....	165
Поясик О.І. Питання інклюзії та інтеграції в умовах сучасної освітньої реформи	168
Скоробагач А.В. Обдарований молодший школяр як суб'єкт інклюзивного культурно-освітнього простору	173
Юрченко І.В. Концептуальні засади проблемно-орієнтованого консультування сімей де виховуються діти з особливими потребами.	177

ІСТОРИЧНІ, ФІЛОСОФСЬКІ ТА МЕТОДОЛОГІЧНІ ПИТАННЯ СУЧАСНОЇ ПЕДАГОГІКИ

Васильчук Світлана Василівна,
методист Коломийського медичного коледжу імені Івана Франка, Україна

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ СТУДЕНТІВ ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ

Модернізація освіти пов'язана з новими стандартами вищої освіти, які базуються на компетентнісному підході і поділяють філософію визначення вимог до фахівця, закладену в основу Болонського процесу.

Останніми роками в Україні відбуваються реформаційні процеси в освітній галузі, спрямовані на досягнення рівня світових стандартів. У «Національній доктрині розвитку України в XXI столітті» йдеться про орієнтацію освіти на підготовку конкурентноспроможних на європейському та світовому ринках праці спеціалістів, які матимуть необхідні для цього знання, навички та компетенції. «Вища освіта повинна забезпечити фундаментальну наукову і культурну підготовку студентів, їхню життєву і професійну компетентність» [1, с. 7], – зазначено в Державній національній програмі «Освіта» (Україна XXI століття).

З огляду на це, постає питання визначення та освоєння сучасного змісту вищої освіти, який буде відображати характер економічного та соціального розвитку України і покликаний на зміну передовсім парадигми вищої освіти, а саме її відхід від предметоцентризму та перехід до студентоцентризму.

Ключовим у сучасній вищій освіті є формування особистості майбутнього фахівця з новим світоглядом та мисленням, що дозволить йому гнучко, оперативно реагувати на різноманітні запити суспільства та успішно конкурувати з іншими фахівцями на ринку праці.

Основною вимогою до вищих навчальних закладів України є реалізація нових підходів та методів, які забезпечать якісну професійну підготовку майбутніх фахівців. Таким підходом є компетентнісно орієнтоване навчання, яке полягає в засвоєнні майбутніми спеціалістами теоретичних знань і використання цих знань для вирішення конкретних практичних завдань професійної діяльності. Компетентнісний підхід спрямовує процес навчання на формування ключових та предметних компетенцій особистості.

«Компетенція (від лат. *competencia* – коло питань, з якими людина добре обізнана, володіє знаннями і досвідом) – це інтегрований результат опанування змістом освіти, який виражається в готовності особистості використовувати

Тернопільська Валентина Іванівна
доктор педагогічних наук, професор,
професор кафедри теорії та історії педагогіки
Київського університету імені Бориса Грінченка,
Україна

ВИХОВАННЯ СОЦІАЛЬНО-КОМУНІКАТИВНОЇ КУЛЬТУРИ УЧНІВ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ У ПОЗАУРОЧНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Виховання соціально-комунікативної культури у молодших школярів потребує включення у виховний процес умов, адекватних їх віковим та індивідуальним особливостям, що виражається, в першу чергу, в готовності вчителя до безоцінного прийняття дитини, яке ґрунтується на довірі, емпатії, відкритості у взаєминах з нею. Водночас взаємини у дитячому колективі мають бути організовані на засадах взаємодопомоги, довіри, доброзичливого й відкритого спілкування.

Особливу увагу слід приділяти практиці гуманних взаємин молодших школярів, наполегливій щоденній роботі, спрямованій на перехід «знаних» мотивів (орієнтація у тому, що таке добре, а що погано) у «реально діючі» мотиви (повсякденне керування у своїй діяльності засвоєними нормами взаємодії, спілкування, поведінки). Як правило, досить часто спостерігається розбіжність між знаннями і реальною поведінкою вихованців, що виявляється у їх невмінні переносити знання та дії, використані в одній ситуації на іншу, знаходити правильний спосіб поведінки, взаємодії, спілкування на основі вже відомих правил. Досить часто ця розбіжність пояснюється недостатністю практичного досвіду молодших школярів щодо втілення наявних знань у власну поведінку. Щоб подолати цей дисбаланс, необхідно систематично привчати вихованців до вияву соціально-комунікативної культури, активності в міжособистісній взаємодії, спілкуванні з оточуючими.

Обмаль досвіду взаємин молодших школярів потребує створення спеціальних *виховних ситуацій*, «запрограмованих» переживань. Насамперед, спираючись на образність мислення молодших школярів, їм можна пропонувати для розігрування сюжетні картинки, міні-сценки. При обговоренні ситуації перед дітьми постає проблема морального вибору, що дозволяє їм визначити можливі мотиви вчинків, готує до прояву культури взаємин, спілкування у реальному житті. У таких ситуаціях відбувається усвідомлення морального зразка, вихованці вкладають у нього свій особистісний смисл. Глибока зацікавленість дітьми певною ситуацією спонукає їх ідентифікуватися з дійовими особами і запропонувати їм свої варіанти поведінки у кризовій ситуації.

Серед різноманітних форм і методів виховання соціально-комунікативної культури важливе місце посідає *гра*. Саме гра є природним для молодших школярів видом діяльності, де вони не тільки відображають реальне життя, а й перебудовують його.

На думку психологів (В. Давидов, К. Френч), у процесі ігрової діяльності в дітей формується орієнтація на загальний зміст людських взаємин і дій, відбувається виділення в них моментів підкорення та керівництва, розвиваються узагальнені переживання та орієнтація в них. Слід зазначити, що ігри допомагають вихованцям виражати власні почуття, розв'язувати внутрішні конфлікти, опанувати маловідомі способи дій, набувати досвіду конструктивної взаємодії, спілкування, що є важливим у формуванні соціально-комунікативних умінь і навичок.

Саме гра надає можливість дитині уявити себе на місці інших людей, розширити спектр власних думок і почуттів, сприяє кращому розумінню себе та оточуючих. До того ж програвання ролей дає вихованцю можливість проекспериментувати з різними моделями поведінки і побачити, до яких вони призводять наслідків [2, с.196].

Сюжетно-рольова гра активізує уяву молодшого школяра, дозволяє йому виконувати дії не лише за себе, а й за персонажа. При цьому відбувається процес перевтілення дитини на фоні емоційного піднесення, що зумовлює розвиток її емоційної сфери. В ігровій ситуації вихованець наслідує риси, почуття іншої людини. Власні переживання, які заважають дитині у житті, при цьому відходять на другий план і до певного часу не втручаються у поведінку дитини. Також переживання ігрового образу дозволяє молодшим школярам змінити свою позицію у ставленні до емоційних станів ровесників. Завдяки ігровій ситуації змінюється ставлення вихованця до себе і формується толерантне ставлення до однолітків [3, с.139].

Так, в особливих ігрових умовах молодший школяр має можливість моделювати систему соціальних взаємин у наочно-діючій формі, розвивати орієнтування в них. В умовах гри відбувається поступове подолання особистісного егоцентризму, завдяки чому розвивається самосвідомість дитини, вона стає соціально компетентною, здобуває досвід взаємодії, вирішення проблемних ситуацій, шліфує комунікативні вміння. На основі усвідомлення й вербалізації своїх внутрішніх переживань у грі дитина отримує можливість для усвідомлення змісту проблемної ситуації й зміни свого ставлення до неї. Завдяки грі відбувається поетапне засвоєння, відпрацювання, інтеріоризація соціально-комунікативних знань, умінь і навичок. Підпорядкування ігровим правилам у контексті ролі стимулює формування

елементів довільної регуляції поведінки, розвиток соціально-комунікативних здібностей молодших школярів.

Рольова гра також сприяє розвитку експресивних навичок (уміння передавати настрій, внутрішній стан, переживання за допомогою міміки, жестів, пантоміміки), спричинює зміни особистісного плану. Зокрема, приймаючи на себе різні за змістом і статусом ролі, вихованець опиняється перед необхідністю змінити свої установки, ставлення, адже гра вимагає від нього перевтілення, розуміння, прийняття та вияву почуттів іншої людини. Так створюються умови для формування соціально-комунікативної культури, розвитку самосприйняття, самооцінки, самоповаги молодших школярів.

Великий виховний потенціал щодо соціально-комунікативного зростання молодших школярів містять *театралізовані ігри*, як різновид сюжетно-рольових ігор [2, с.197-198]. Вони зберігають їх ознаки: зміст, творчий задум, роль, сюжет, рольові й організаційні дії та стосунки. Тематика і зміст театралізованих ігор мають морально-комунікативну спрямованість, яка міститься в кожній казці, літературному творі й повинна знайти місце в імпровізованих постановках. Це дружба, чуйність, доброта, чесність, сміливість, комунікабельність. Обраний дитиною улюблений герой стає зразком для наслідування. Дитина починає ототожнювати себе з цікавим для неї образом.

Здатність до такої ідентифікації й дозволяє через образи театралізованої гри непомітно впливати на дітей. Із задоволенням перевтілюючись в улюблений образ, вихованець добровільно приймає й привласнює притаманні йому риси. Самостійне розігрування ролі дітьми уможливує формування досвіду моральної поведінки, вміння діяти згідно з соціальними нормами, сприяє розвитку комунікативних, перцептивних й інтерактивних вмінь. Великий і різнобічний вплив театралізованих ігор на особистість дитини дозволяє використовувати їх як впливовий, але ненав'язливий педагогічний засіб, бо сам вихованець зазнає при цьому задоволення, радості.

Однією з ефективних форм виховання соціально-комунікативної культури є участь дітей у *тренінгу міжособистісної взаємодії*. Основний зміст тренінгу має на меті реалізацію формули: «знаю і дію відповідно до наявних знань».

У роботі з молодшими школярами основні зусилля спрямовуються на розв'язання таких завдань: створення в групі атмосфери довіри, взаємодопомоги, доброзичливості, формування позитивного ставлення до себе, оточуючих; ознайомлення з основними емоціями, усвідомлення власних емоційних станів та розпізнавання емоційних станів інших людей; формування умінь встановлювати контакти; знаходити шляхи виходу із конфліктних ситуацій; розвиток здатності до емпатії, рефлексії; розвиток комунікативних

умінь. Зусилля педагогів спрямовувалися також на розвиток у молодших школярів уміння емоційної саморегуляції, навичок взаємодії, спілкування з оточуючими, виховання соціально-комунікативної культури.

У процесі тренінгових занять діти накопичують досвід «проживання» та фіксації на певних почуттях, де вихованець поступово вибудовує свій індивідуальний «емоційний фонд», за допомогою якого зможе успішно орієнтуватися у власних почуттях та почуттях інших людей, говорити про них, шукати прийнятні й доречні способи їх прояву, можливості оволодіти ними. Це виступає певною мірою міцною базою для формування здатності керувати своїм емоційним станом [1, с.24].

Тренінгові заняття сприяють відпрацюванню навичок спілкування, становленню адекватної самооцінки, самоповаги молодших школярів, формуванню в них умінь проявляти почуття один до одного та позитивно сприймати оточуючих, що відповідно є підґрунтям їх успішного соціально-комунікативного зростання.

З метою успішного оволодіння молодшими школярами азбукою невербального спілкування нами використовувалися методи експресивної психотехніки. Для дітей молодшого шкільного віку провідну роль відіграє здатність до розуміння невербальної експресії, при цьому здатність адекватно розрізняти емоції за виразом обличчя формується раніше, ніж спроможність до «зчитування» такої інформації з інших носіїв невербальної експресії людини [5, с.368].

Варто зазначити, що дитина з її обмеженим життєвим досвідом ще шукає себе. Вона безпосередня, у неї один тілесний прояв змінюється іншим, як у калейдоскопі. Дитина більше, ніж дорослий, прив'язана до ситуації. Тому від того, які мовні й тілесні сигнали їй посылатимуть інші люди і як вони «зчитуватимуться» самою дитиною, залежить формування їх експресивної культури, а разом з нею відповідних почуттів, соціальних установок, ціннісних орієнтацій, характеру. Батьки, вчителі повинні правильно оцінювати власні тілесні сигнали, з тим щоб передбачити, який духовний відгук вони викличуть у дітей [4, с.9].

Виховання соціально-комунікативної культури за допомогою *експресивних мистецтв* певною мірою використовує розвиваючий потенціал ідентифікації, рефлексії, емпатії як психологічних механізмів взаємного сприймання і розуміння. Зокрема, імітуючи чийсь поведінку, рухи, розігруючи певну роль, малюючи найкрасивіше і найпотворніше, висловлюючи своє ставлення до почутої історії, складаючи колективну розповідь шляхом передачі асоціацій по ланцюжку тощо, молодші школярі актуалізують експресивно-творчий

потенціал їх віку, досягають більшої соціальної, комунікативної зрілості, автономності, відповідальності.

Література

1. Бугаєнко Л.П. Методичні рекомендації з питань організації виховної роботи / Л.П. Бугаєнко, І.Б. Грушицька; М-во освіти і науки України, Одес. нац. політехн. ун-т, Одес. автомоб.-дорож. коледж.-О.: Астропринт, 2010. – 110 с.
2. Тернопільська В. І. Особливості виявлення соціально-комунікативної культури молодшими школярами / В. І. Тернопільська // Наукові записки : зб. наук, стат. НПУ ім. М. Драгоманова / укл. : П. В. Дмитренко, Л. Л. Макаренко. - К. : НПУ ім. М. Драгоманова, 2008. - Вип. ЇХХІ (71). - С. 196-204.
3. Тернопільська В. І. Соціально-комунікативна культура та її виховання у молодших школярів : наук.-метод. посіб. / В. І. Тернопільська. - Житомир : Вид-во ЖДУ ім. І. Франка, 2008. -153 с.
4. Червінська І. Б., Довбенко С. Ю. Теоретико-методичні засади виховної роботи в початковій школі: навч.-метод. посібник. -Рек. МОН. -Ів.-Франківськ:ПНУ ім. В.Стефаніка,2012. -515 с.
5. Червінська І. Б. Технології організації виховної роботи в початковій школі: навч. метод.комплекс. ч. 3 : Опорні конспекти лекцій / Інна Червінська. – Ів.-Франківськ: Симфонія форте, 2015. – 208 с.

Чепіль Марія Василівна

старший викладач

кафедри педагогіки і психології

Коломийський навчально-науковий інститут ДВНЗ «Прикарпатський національний університет ім. Василя Стефаніка», Україна

МОТИВАЦІЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ ДО ЗАНЯТЬ ФІЗИЧНОЮ КУЛЬТУРОЮ

Фізична культура у школі на даному етапі розвитку нашого суспільства повинна забезпечити сприятливі умови для одночасного розвитку фізичних здібностей духовних і моральних якостей дитини. Підвищення ефективності системи фізичної культури стає передумовою і важливим компонентом гуманітарного виховання, формування у школярів патріотичних почуттів, фізичного та морального здоров'я, удосконалення фізичної і психологічної підготовленості до активного життя і діяльності, особливо в умовах кризових явищ сучасному суспільстві.

Вивчення мотивації занять фізкультурно-оздоровчої діяльності позитивно впливає на організацію і проведення цілеспрямованої роботи з формування здорового способу життя школярів. Дослідження спеціалістів, зокрема Прокопової Л.І., засвідчують, що діти молодшого шкільного віку віддають перевагу урокам фізичної культури та фізкультурно-оздоровчим заняттям у режимі навчального дня [3, с.17]. Але не зважаючи на такі дані інтерес до

фізичної культури з кожним роком зменшується, що негативно позначається на показниках їхнього фізичного стану. У зв'язку із чим особливої соціальної значущості набувають питання формування, збереження та зміцнення здоров'я школярів.

Істотну роль в оптимізації цієї ситуації відіграє підвищення мотивації до використання засобів фізичної культури в повсякденному житті. У тому числі до занять з фізичного виховання, як у школі так і самостійних, і вибір адекватних засобів компенсації дефіциту повсякденної рухової активності.

Проблема розвитку мотивів і потреб є однією з найбільш актуальних в психології мотивації. Важливість цієї проблеми потребує нагального вирішення, оскільки питання про розвиток мотивів та потреб тісно пов'язані з питанням про розвиток особистості в цілому. Мотивація є одною із найважливіших умов успішності у досягненні результатів. Мотиваційний компонент приховує в собі великі можливості. Складність вивчення мотивації та її формування перш за все пояснюється тим, що на школяра діє одночасно комплекс мотивів, які не лише доповнюють один одного, але й вступають в суперечності [1, с. 39].

Мотив – це побудник до дії, вчинку діяльності. Будучи спонукальною причиною, він додає поведінці людини певний напрям і змушує діяти. Мотиви не тільки визначають її поведінку, але великою мірою зумовлюють кінцеві результати. Мотив є одним із складових мотиваційної сфери школярів, це спрямованість активності на предмет, внутрішній психічний стан прямо пов'язаний з об'єктивними характеристиками предмета, на який спрямована активність. Якщо потреба характеризує готовність до діяльності, то наявність мотиву додає активності новий, більш дійсний характер. Коли мова йде про спеціально організовану рухову активність, потрібно з'ясувати зміст, особисту значимість цієї діяльності. Ціль – це спрямованість активності на проміжний результат, що представляє етап досягнення потреби. Щоб учні усвідомлювали мету своїх дій і співвідносили їх з мотивами фізичного самовдосконалення, ціль рухової активності може залишатися однією і тією ж, а зміст повинен змінюватися. Молодший шкільний вік – найважливіший віковий період в якому закладаються основи гармонійного фізичного розвитку та формується орієнтація на здоровий спосіб життя, що є передумовою нормального функціонування організму. Цей період життя дитини характеризується первинним входженням дитини в навчальну діяльність, оволодінням видами навчальних дій. Кожна з навчальних дій зазнає своїх процесів становлення. Цей вік сприятливий для розвитку координаційних здібностей, витривалості до помірних навантажень і швидкодію-силових якостей. У зв'язку недостатності розвитку ЦНС дитини його організм не здатний працювати в тривалому